

ζιέρα του, πήρε μιά πράξα ταμπάκο και τή ροφήζε. 'Εντωμεταξύ είχε διαρκώς κροφωμένο τὸ βλέμμα τὸν ἄντιον στὸ γέρο στρατιώτη.

— 'Έχεις παρασημοφορηθεὶ στὸ 'Αουτερελίτς;.. 'Ονομάζεσαι Μασσονιέ και σὲ φρονιάζουν Σινφρενιό. 'Εί...

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε!

— 'Υστερ' ἀπὸ μιά τέτοια μάχη, ὅστερ' ἀπὸ τὴν ἀγανία, τὸ μνημονιζὸ τοῦ αυτοκράτορος ποὺ διηγεῖται τὸσο τεράστιο, προξενούσε κατὰπλήρη στὸν κόμητα Ζοχοζοφ.

— Περίμετε, ξανιάτε ὁ Αὐτοκράτωρ. Εἶσαι γενναῖος και τίμιος. Καί γι' αὐτὸ ἔχεις ἔξασφαλίσει τὴ θέση σου στὸν παράδεισο τῶν ἀνδρείων. 'Α, θυμήθηκα. Εἶσαι ὁ ὑπερήτης τοῦ στρατηγοῦ Κορμινιό;

— Μάλιστα Μεγαλειότατε.

— Στρατιωτικὴ ὄρατα αὐτοῖ οἱ Κορμινιό. Παλιὰ οἰκογένεια. Καί τὰ τρία ἀδέρφια ὑπηρετοῦν τώρα στὸ στρατό μου, εἶναι οἱ πρῶτοί μου ἴππεῖς ὅστερ' ἀπὸ τὸ Λασσάλ.

— 'Ο Σινφρενιό ἔστρεψε. 'Ο αυτοκράτωρ ἀνέβηκε τὴ σκάλα.

Στὸ τέταρτο σκαλοπάτι, ῥώτησε :

— Ποῦ εἶναι ὁ στρατηγός σου;

— Ὅταν τὸν παριστάμενον ὀ καρδιές ἐπάγωσαν τότε.

— Ἄφησε τίς μπότες του στὸ πεδίο τῆς μάχης, ἀπάντησε ὁ στρατιώτης ἀκολουθώντας τὴν παραγγελία τοῦ λογαγοῦ του.

— 'Ο Αὐτοκράτωρ ἔξακολουθοῦσε ν' ἀνεβαίνει τίς σκάλες.

— Νὰ τοῦ πεῖ...

— 'Ο Ναπολεόν εἶχε τὴ συνήθεια νὰ χορημοποιεῖ τοὺς παλιούς παρασημοφορημένους στρατιώτες του ὡς ἀγγελιοφόρους τῶν καλῶν εἰδήσεων.

— Νὰ τὸν πῆς, ἔξακολουθῆσε, ὅτι ἡ αυτοκράτειρα εἰς ἀνάμνησιν τοῦ 'Εἴλο θὰ βαφτίσῃ τὸ κοριτσάκι του.

— 'Ο κόμης ἄνοιξε μιά πόρτα γι' ὁ Αὐτοκράτωρ ἐμπήκε μέσα.

— 'Ο Σινφρενιό σκεπτικὸς, ἀμήχανος, εἶχε περῆσει στὴ θέση του.

— 'Ε λοιπόν, τοῦ εἶπε ὁ λογαγός του μόλις ἔφυγε ὁ αυτοκράτωρ, βλέπεις ὅτι ὅλα ἔγιναν ὅπως σοῦ εἶπα.

— Ἐπιτὸς ἐνός, ἐκτός τῆς παραγγελίας τοῦ αυτοκράτορος πρὸς τὸ στρατιώτη μου.

— Μπὰ! θὰ τοῦ τὴν πῆς γι' αὐτὴ ὅταν ἀνταμώσετε στὸν παράδεισο τῶν ἀνδρείων.

— Μὰ τὸ κεφάλι τοῦ στρατιώτη ἐσάλεψε.

— Νά, ἔλεγε, μιά διαβολεμένη ὑπόθεσι.

— 'Η διαταγὴ τοῦ αυτοκράτορος πολεῖ να ἐκτελεσθῇ. Λογαγέ μου, ποῦ εἶναι ὁ παράδεισος τῶν ἀνδρείων.

— Ἐκεῖ ψηλά. 'Αλλοστε, θὰ τὸν δῆς και σὺ ὁ ἴδιος, ἀφοῦ ὁ αυτοκράτωρ σοῦ παραχώρησε θέση σ' αὐτόν. Καληνίχτα.

— Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Σινφρενιό πήρε τὸ πιστόλι του.

— Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ ρωτήσω ἂν θὰ συναντήσω ἐκεῖ ψηλά τὸ στρατιώτη μου. Θὰ εἶναι χωρὶς ἄλλο στὴν πρώτη θέσι τοῦ παραδείσου τῶν ἀνδρείων. Ἐμπρός, Σινφρενιό, τὴ διαταγὴ τοῦ αυτοκράτορος!

— 'Ο Σινφρενιό κατέβηκε τίς σκάλες και βῆκε ἔξω στὴν αὐλή. Μιά ἐκπρωσοδόθησι ἀντήχησε γι' ἕνα σῶμα κυλιόμενον ἀπάνω στὸ χιόνι. Αὐτοκτόνησε!

— 'Ο γέρο στρατιώτης ἐπέλυσε ἔτσι τὴ διαταγὴ τοῦ Αὐτοκράτορος και πῆγινε νὰ πῆ στὸ στρατιώτη του, ἐκεῖ ψηλά, στὸν παράδεισο τῶν ἀνδρείων, ὅτι ἡ Αὐτοκράτειρα θὰ βαφτίσει τὴν κόρη του!

— 'Ο γέρο στρατιώτης ἐπέλυσε ἔτσι τὴ διαταγὴ τοῦ Αὐτοκράτορος και πῆγινε νὰ πῆ στὸ στρατιώτη του, ἐκεῖ ψηλά, στὸν παράδεισο τῶν ἀνδρείων, ὅτι ἡ Αὐτοκράτειρα θὰ βαφτίσει τὴν κόρη του!

G. d' E-parbés

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

— 'Ο μὴ φοβάσαι, ἀγάπη μου, κανεὶς δὲν εἶναι ἐδῶ, στὸ σπίτι αὐτὸ ποὺ τραγουδεῖ συχνὰ ἡ πτοχή μου λύρα, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὀρθάνοιχτη δὲν ἔμεινε ποτε ἄς κλείσωμε τὴ θύρα.

— 'Ακούε τὴ λύσσα τῆς βοῆς, τοῦ ἀνέμου τῆ βοῆ, τὸ σπίτι δὲν γρομεῖται ἀπὸ τὸν κρότο ἐκείνο· ὅμως γιὰ νὰ μὴ ἔχωμε καί φόβο νὰ καὶ τὴ λάμπα μας τὴ σβῶνο.

— Μὰ γι' ὁ λαίμωός σου εἶναι γυμνός, ἀγάπη μου ξανθὴ· ποῦ νάβρωμε κεντήματα χρυσὰ νὰ τὸν σκεπάσουν; — 'Αν θές ὁ παγομένος σου λαίμωός νὰ ζεσταθῇ, ἀχ ἄφισε τὰ χεῖρά μου νὰ τὸν σφιχαγαλιάσω.

Ἐρρ. Χάβιε

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

[Τοῦ Β. Γουίτλερ]

Ἡ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ

— 'Σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο φτωχικοῦ σπιτιοῦ ξαναβρήκα τὴν ἀγάπη μου. Τὴν ἀναγνώρισα ἀμέσως, ἂν καὶ δὲν ἦταν παιὶ ἐκείνη ποὺ εἶχα λατρεύσῃ. 'Αρρωστη, ἔσπλωμένη σ' ἕνα ἔλεινο κρεβάτι, μὲ τὰ ἀδυνατισμένα χεῖρά της ἔξω ἀπὸ τὰ παλιὰ σκεπάσματα, μὲ μιά ἀνονα, και μαλλιά κισοβαμμένα, ἦταν πραγματικὰ ἀγνώριστη. Κι' ὅμως μοῦ μίλησε ἡ καρδιά μου. 'Ἐκλεισα τὰ μάτια και ἡ παλιὰ μου ἀγάπη παρουσιάσθηκε μπρὸς μου ὅπως τὴν ἤξερα ἄλλοτε...

— 'Ἦταν τότε δική μου, ὅλη δική μου, ἡ γλυκεῖα μου γυναίκα... Ἦλθε ἔπειτα ἐκείνος—ἔνας παλιός μου φίλος—και μοῦ τὴν ἔπηρε, μοῦ τὴν ἔκλεψε. Κι' ἐγὼ ἐπένεσα πολύ, ἔκλαψα, μὰ τὴν ἀγαποῦσα ἀκόμη!...Καὶ τόσα τὴν ξαναβρήκα ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια, μὰ πόσο ἀλλαγμένη! ἀγνώριστη!...

— 'Ἐκείνη δὲν με ἔγνωσε. Κ' ἐγὼ εἶχα γεράσει πολύ... Δὲν εἶνε παράξενο γιὰ ἕνα γιαιτὸ πτωχοσυνοικιῶν τὸ Λονδίνο νὰ βρεθῇ μπρὸς σ' ἕνα ἔγκακαλελειμμένο πλάσμα. Κανεὶς δὲν ἦταν κοντὰ της. Κάποιος ἤθελε και μ' ἔκλεισε νὰ πάω νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν ἀρρωστη γι' ἔπειτα δὲν τὸν ξαναείδα. Στὸ μαθημένο μάτι ἐνός γιαιτροῦ δὲν ἐχρειαζόταν και πολύ γιὰ νὰ ἐννοήσῃ πὼς ἡ ἀρρωστη δὲν εἶχε καὶ πολύ ζωή. Αὐτὸ ὅμως δὲν με παρέλυσε. 'Ἐτρεξα γι' ἔφερα ὅτι χρειαζόταν, πρὸ παντός: τροφὴ και φάρμακα. Τὴν ἐπεριεχοῦνον χωρὶς νὰ με ἀναγνωρίσῃ. Καὶ δὲν ἐννοῦσε τίποτε ὅταν εἶδε τὰ μαζιλίκια και τὰ καθαρὰ σκεπάσματα ποῦ τῆς ἔφερα ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ὅτε τὴν θεομιόστω ποῦ ἔβαλα γιὰ νὰ ζεσταῖνον τὸ παγομένο τῆς δωμάτιο. Μ' εὐχαρίστησε μόνο πολύ, και ὅταν τῆς εἶπα πὼς θὰ διενυκτέρευα κοντὰ της, ῥώτησε ἐκπληρη.

— Μὰ, γιαιτὸ τὴν καλοσοῦν!... Ἦξερα πὼςδὲν τῆς ἔμεινε πολύ παιὶ νὰ ζῶσῃ, και ἤθελα νὰ τὴν στηρίξω στὸ στήθος μου στίς τελευταίε της στιγμῆς... Ἴσως νὰ ξαναβλέπα στὰ θυρωμένη μάτια της μιά τελευταία λάμψη τῆς παλιῆς της ἀγάπης. Κι' ἔμεινα κοντὰ της...

— Μὲ τῆς φροντίδες μου ἀνέλαβε κάποια ψεύτικη ζωηρότητα. Καί με τὰ μάτια κλειστά μοῦ μιλούσε... μοῦ ἐμπιστευόταν τὴν ἀναμνήσεις της... 'Η ζωὴ της ἡ πραγματικὴ τῆς ζωῆς ἄρχισε με τὴν ἀγάπη της γιὰ τὸν ἄλλον. Μοῦ μιλούσε γιὰ τὴν ζωὴ τους, γιὰ τὴν ἀγάπη του, ποῦ τώρα παιὶ, ἀλλοίμονο, εἶχε ὀσθητὴ ἀφοῦ τὴν ἔδωκε, αὐτὴ ποῦ τὸν ἐλάτρευε πάντα...

— 'Ακούω χωρὶς νὰ προσφέω λέξι, με τὴν καρδιά σφιγμένη. Γιὰ τὴν ἄλλη ἐκείνη ἀγάπη, τὴν πρώτη, τὴν δική μας, ὅτε λόγο δὲν ἔκανε...

— Τέλος μοῦ εἶπε με τὴ βραχνή, ἀδύνατη, φωνὴ της: — Σας ἰκετεύω, φέρτε τον ἐδῶ; Πέστε νάρθη γιὰ τελευταία φορὰ!...

— Καί τὸ χεῖρ της ἔζητοῦσε σπασμοδικὰ τὸ δικό μου. Ζητούσε τὸ φίλο της, αὐτόν ποῦ μοῦ ἔκλειπε τὴν εὐτυχία...

— Ἐβῆκα ἀπὸ τὸ δωμάτιο, κατέβηκα γι' ἔστειλα κάποιον γιὰ τὸν φρονιάξῃ... Ἐβλεπον πολλὰ χρόνια ποῦ δὲν τὸν εἶχα ἴδῃ, μὰ γνῶριζα ποῦ μποροῦσε νὰ βρεθῇ γιαιτὸ ἦταν γνωστός. Τοῦ ἔγραφα δύο λογια ὡς γιαιτὸς ἀγνωστός και τὸν παρακαλοῦσα νάρθη στὸ προσκεφαλο κάποιον ἐτοιμοθάνατου ποῦ εἶχε νὰ τοῦ κἀνῃ μιά ἐκμυστήρευσι... Τὸν ἤξερα καλὰ. 'Η περιεργεία του θὰ τὸν ὀθοῦσε ν' ἀκολουθῆσῃ τὸτελερωμένον του...

— Ὅταν τέλος ἐπέστρεψα κοντὰ της, εἶδα τὸ βλέμμα της νὰ προσκλόνεται πάνω μου ἐπιμονα, ἔξεταστικά.

— Μὲ ἀνεγνώρισε... — Εἶσθε... ὁ ἄλλος; μ' ἐρώτησε ἔξωφρα σιγανά.

— Ἐτρεξα κοντὰ της, τὴν ἀγκάλιασα, τῆς ἐφιθύρισα λόγια ἀγάπης και συγνώμης... Τώρα παιὶ ἄρχισε νὰ μισῇ τὸν ἄλλο, τὸν δευτερο. Τὴν εἶχα συγνώμησε. Τι εὐτυχία! Μοῦ εἶπε πὼς θὰ τὸν ἔδωχε και θὰ τὸν καταριόταν ἂν ἤχογετο...

— Ἐξωφρα κρότος ἀμαξιοῦ ἀντήχησε στὸν ἐρημικὸ δρόμο, και σὲ λίγο βιαστικὰ βήματα στὴ σκάλα. Ἐκείνη συγκεντρώνοντας τίς τελευταίε της δυνάμεις ἀνασηκώθηκε ἀνυπόμονα και τὸ χεῖρ της ἀπλώθηκε πρὸς τὴν πόρτα...

— Αὐτὸς δὲν τὴν ἀνεγνώρισε εὐθύς, προσώρησε διστακτικὰ μὲ κάποια ἐκπλησὴ στὰ μάτια... Ὅταν ὅμως εἶδε καλὰ ποιά ἦταν ἔγινε κἀτωχός. Ἐγὼ περιέμει με ἀγανία, βουβός θεατής. Θὰ τὸν ἔδωχε; Ἄλλοίμονο! Τὴν εἶδα νὰ πέφτῃ ἔξωφρα με λυγμὸ στὴν ἀγκάλια του, και νὰ σωριάζεται με μιάς νεκρῆ ψυθιρζόντας:

— Ἀγάπη μου!... Κ' ἐγὼ, ἐγὼ, ἔμεινα ἐκεῖ στὴ σιαιρὴ γωνία μου, βουβός, συντριμμένος, παντέρημος.....

B. WHISTLER

